

A Szabadság

XVII. ÉVFOLYAM
1. SZÁM
2005. január 7.
Ára: 115,- forint

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Itthon diplomáztak – külföldön gyógyítanak?

„Az országban ezer egészségügyi dolgozó akar külföldön munkát vállalni, s az orvosoknál kívül sok ápoló is úgy döntött, hogy elhagyja hazáját és mássutt dolgozik.”

(3. oldal)

A politika nem üzlet

Manapság a nép nemigen szereti a politikusokat. Élő bizonyíték erre például az a döbbenetes érdektelenség és alacsony részvétel, mely az utóbbi időben lezajlott népszavazásokat, választásokat kísérte.

A demokrácia csődje

Hánszor hallottam már az utóbbi években a nem szavazók szájából az alábbi mondatokat: „Minek menjek el? Úgysem változik semmi. Azt csinálnak ezek, amit akarnak...”

Eredendő bölcsesség az általános emberek szájából. És érdekes a megfogalmazás is, mert főnévként nem az „ők” hanem az „ezek” kifejezést használják. Hangsúlyozván a különbözőséget s a kivülállóságot.

En a politikusokkal ellentétben úgy gondolom, hogy a népszavazások esetében nem az adott ügy bukott meg az alacsony részvételi arány miatt, hanem maga a politika, úgy teljes egészében – az összes politikussal és a magyar parlamenttel együtt. Vagyis az országgyűlés és az általa törvényesített kapitalista áldemokrácia lényegében csődöt mondott.

Dehát ez lényegében nem is csoda! Milyen demokrácia is az olyan, ahol csak a hatalmasoknak és a gazdagoknak lehet igazuk? Ahol csak egyetlen istent tisztelnek: Molochot, a pénz istent.

És milyen demokrácia az olyan, ahol a politika – Medgyessy Péter szavaival ellentétben – nem az életről, nem a többségről, nem a népről szól, hanem a felső tízezer, az uralkodó osztály érdekeiről?

Milyen demokrácia az olyan, ahol a vízféjű államkapitalizmus szó szerint hadat visel a saját népe ellen? Hisz mintha háború dúlt volna az országban, olyan volt ez az idej karácsony. Az aluljárók, utcák tele hontalan, beteg emberekkel, s az ingyenkórházak előtt éhezők hosszú sora kígyózik.

Ez bizony a kapitalizmus csődje! Tizenöt év alatt bebizonyosodott, hogy ez a rendszer csak nyomort tud adni a népnek.

Kufarok vagy politikusok?

Hát többek között ezért nem szereti a nép a politikusokat. Minden eladó, de leginkább eladó maga a nép. A vagyonát már kiárusították tizenöt év alatt egy törpe kisebbségnek, s most már a népet árulják. Olcsó bér munkásnak, rabszolgának. Nem csoda, hisz a politikusok nagy részben egyszerű üzletemberek is. Annak ellenére, hogy alapjában véve egy üzletember erkölcsé más kellene, hogy legyen, mint egy politikusé. (Ezt nem én találtam ki, csak Kovács Lászlótól idéztem.) De nem más erkölcs, ezzel ma már mindenki tisztában van. Egyre-másra kerülnek nyilvánosságra a politikusok elfittolt vagy netán törvénytelen üzleti ügyei.

(Folytatás a 3. oldalán)

CIKKEINKBŐL

- ◆ Elmélkedés a magyar irredentizmusról (3. oldal)
- ◆ Mit várnak 2005-től? (6. oldal)
- ◆ Volt egy Illés Béla brigád (7. oldal)
- ◆ Könyvajánló (7. oldal)

A válságból az új forradalmak felé

A Görög Kommunista Párt február 9. és 12. között tartja 17. kongresszusát. A Munkáspárt 1990-ben, néhány hónappal megalakulása után az első között létesített kapcsolatot a Görög Kommunista Párttal. Athenben szívesen fogadták a kezdeményezést. A második világháború után a szocialista Magyarország számos görög kommunistának és más hazafinak adott menedéket, és ezt sohasem felejtették el. A két párt viszonya azóta sokrétű együttműködésé vált. Aleka Paparigha föltitkár asszony a legnehezebb időszakban állt a Munkáspárt mellé személyes látogatásával. De mellettünk voltak a vörös csillagért vívott harcunkban is, és sok-sok szakmai tanácsot kaptunk az európai parlamenti választásokra való felkészülésben. A görög kommunisták és a Munkáspárt álláspontja ma is megegyezik az alapvető elméleti és politikai kérdésekben.

Sikeres kommunista párt

A 17. kongresszust nagy figyelem előzi meg, ami érthető is. A Görög KP Európa egyik legerősebb kommunista pártja. 2000-ben 5,5 százalékos szavazatokkal a parlamenti választásokon, 2004-ben már 5,9 százalékosat. Ez annál is inkább érték, mivel hasonló időszakban az Olasz KP eredménye 8,6 százalékról 5 százalékra esett vissza, a Francia KP pedig 2002-ben 4,8 százalékosra csökkent. A Portugál KP 7 százalékos eredménye mellett a legseresebbnek tekintheti magát.

A Görög KP sikereit több körülmény magyarázza. Mindenekelőtt az, hogy a görög emberek tudják: a párt fegyelmzett kommunista pártként

mindig a kapitalizmus ellen, a dolgozók érdekeiért harcolt. Ez a GKP szilárd erkölcsi tökéje. Az emberek nem felejtették el, hogy a párt az első sorokban volt a német fasizmus elleni harcban, de 1967–74 között is, amikor a görög ezredesek fasiszta diktatúrája ellen küzdöttek. Aleka Paparigha, a párt jelenlegi föltitkára börtönben is ült. Az emberek emlékeznek arra is, hogy a Görög KP lépett fel legkövetkezőlegesen a Jugoszlávia elleni NATO-agresszióval szemben, ok küzdöttek az iraki háború ellen.

Fegyelmzett kommunista pártként

A mai sikerek lényeges oka az is, hogy a Görög KP másként reagált a kommunista

Aleka Paparigha

mozgalom válságára, mint sokan mások Nyugat-Európában. A nyugati pártok egy része feladta a kommunista pártok elveit, a marxizmus-leninizmust, lemondott a bevált szervezési elvről, a demokratikus centralizmusról is, és a polgári pártok mintájára kezdte szerveződni. Az európai szocialista rendszerek megbuktatása a görög pártban is válságot idézett elő. 1991 decemberében, a 13. kongresszuson úgy döntöttek, hogy a párt csak akkor érhet el sikereket, csak akkor lesz képes egységét megteremtteni, ha következetesen a munkásság kommunista pártja marad. A GKP vezetése a tagság nagyob-

bik részét kitevő munkásokra hallgatott. Nem olvadt bele semmilyen más társadalmi mozgalomba, nem adta fel munkás jellegét. A párt megerősödése ugyanakkor lehetővé tette, hogy 1996-ban létrehozzák az antiliberálisista, antimonopolista, demokratikus frontot. „Ha a GKP 1989–1991-ben feloszlott volna, belépett volna a Baloldali és Haladás Koalícióba (Szinaszpiszmosz), a párt megsemmisült volna, átalakult volna egy szocialdemokrata orientáltságú szervezetté, és ez súlyos csapást mért volna a tömegmozgalmakra” – olvashatjuk a párt mostani kongresszusi irányelveiben. Mit jelent a fegyelmzett kommunista párt ma? A kongresszusi dokumentum így fogalmaz: „A GKP értékes tapasztalata az, hogy a visszavonulás és kommunista mozgalom válságának időszakában, az imperialista erők elmentáadásának idején, a túlélés érdekében a pártnak szilárdan ragaszkodnia kell a marxizmus-leninizmus ideológiájához, a mozgalom elveivel és értékeivel, a szocializmushoz.” A kongresszus elé egyértelmű állásfoglalást terjesztettek: „Nem hajlunk meg a nehézségek előtt, de nem is hagyjuk őket figyelmen kívül.” (Folytatás a 4. oldalán)

Félelemkeltés kormányzati segítséggel

Szilveszterre csatátér lett az országból

(2. oldal)

Önkéntesek, apró örömök a lelkesítőszolgálatnál

A munka lényeges eleme az anonimitás

(5. oldal)

A hajléktalan emberek hosszú sorokban várnak

Helyzetük türelmetlen

(5. oldal)

HÁZUNK TAJÁRÓL

- Évfordulós ünnepségek
- Ülésezett a Munkáspárt elnöksége
- A mohácsi pártszervezet levele (4. oldal)
- Egy hamis aggodás margójára (6. oldal)

KÜLPOLITIKA

„Chilében a közvélemény természetesen egyre hangsúlyosabban követeli, hogy végre vonják felelősségre a vétkeket. Nem lesz könnyű.”

„December közepén tartották Madridban a kommunista irányítású baloldali koalíció, az Izquierda Unida (IU) rendkívüli, VIII. kongresszusát, amelyen 857 küldött vett részt.”

„Amikor II. János Pál három éve látogatást tett Görögországban, hogy normalizálja a kapcsolatokat a görögkeleti és a római katolikus egyház között, felháborodástól izzó levelek lepték el az újságok levelezési rovatait.”

(2. oldal)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

December 29. Kétszáz ezer áldozata van az ázsiai szökőárnak. A szakemberek attól tartanak, hogy a katasztrófát követő járvány és éhínség további százszázalékos, milliók halálát okozhatja. Bár folyamatosan érkeznek a mentőcsapatok és a segítségállítványok, a térség problémáinak megoldásában hosszabb távon is segítségre szorul. Januárban a thai meteorológiai központ azért nem jelezte időben a cunami-veszélyt, mert féltek, hogy ezzel ártanak az ország turisztikai iparának.

December 30. Az ukrán elnökválasztás megismételt második fordulóján az ellenzéki Viktor Juscsenko győzött, a szavazatok 51,99 százalékát megszerezve. Ellenfele, az eddigi elnök Viktor Janukovics meglátáda az eredményt és a legfelsőbb bírósághoz fordult. Janukovics hívei főleg az ország keleti és déli részén élnek. Kérdés, hogy Juscsenko enyhíteni tud-e a megosztottságon és hogy a legfőbb gazdasági partnerrel, Oroszországgal el tudja-e magát fogadtatni.

December 31. Közel kétszázan meghaltak egy Buenos Aires-i diszkóklubban az ellenzéki mint hétszázados megebeszések. Az argentin szórakozóhely tűzszünet volt és lezárta a vészhelyzeteket, így a haláleseteket nagyrészt füstmérgezés és a pánik keltette tülekedés okozta. Az emberek tüntetéseken követelik, hogy vonják felelősségre a diszkó tulajdonosait.

Január 1. Nagyszabású hadműveletet indított az izraeli hadsereg a Gázai övezet északi részén, hogy véget vessen az izraeli célpontok ellen rakétákkal és aknagranátokkal elkövetett támadásoknak. Mahmúd Abbász, a Palesztin Felszabadítási Szervezet elnöke védelmébe vette a szélsőséges palesztin fegyvereseket, ami tanácsadói szerint már a január kilencedikéi elnökválasztási kampány része. Abbász a felmérések szerint a szavazatok 65 százalékára számíthat.

Január 2. A horvátországi elnökválasztáson a balközép jelöltje, a hivatalban lévő Stipe Mesić szerezte a legtöbb szavazatot. Ötven százalékos részvétel mellett néhány ezer szavazat hiányzott csupán ahhoz, hogy elnyerje a voksok többségét, így két hét múlva második forduló tartanak. Ellenfele a húsz százalékot elérő Jadranka Kosor lesz.

Január 3. A szökőár okozta kár elérheti a tíz-negyven milliárd dollárt. A katasztrófa visszavetheti a térség országainak gazdasági növekedését. A leginkább érintettek: Indonézia, Sri Lanka és a Maldív-szigetek. A hét végén nemzetközi konferenciát hívnak össze Indonéziában, melynek célja egyfajta segélyvilágkoalíció létrehozása.

Január 4. Irakban továbbra sem javul a biztonsági helyzet. Az amerikaiak gyakorlatilag mindent arra tettek fel, hogy a négy hét múlva esedékes választásokig valahogy kitartsanak. 2005 első napjaiban újabb véres merényletek történtek. Félt, hogy a választások és az amerikaiak távozása után polgárháború tör ki az országban.

Chile – egy diktatúra természetrajza

Chilében az év végén, tizenöt évvel a Pinochet-rezsim véget érésén történt valami, ami újraesztíti a reményt, hogy esetleg még megbüntetik a diktatúra bűnöseit, és szűkmarkúan ugyan, de kárpotlóják az áldozatokat.

1970-ben Salvador Allende szocialista politikus nyerte meg a chilei elnökválasztást. Nixon elnök utasítására Kissinger külügyminiszter és Richard Helms, a CIA igazgatója dolgozta ki a stratégiai tervet a demokratikusan megválasztott elnök megbuktatására. 1973. szeptember 11-én győzött a katonai puccs, a chileiek számára ez a *terror napja*.

A diktatúra lassan alakult át polgári demokratikusnak nevezett államformává, de felelőségre vonás még nem történt. 1991-ben már vizsgálódott egy igazságügyi bizottság, de csak a halálesetek és az eltűntek ügye volt napirenden, a kínzások nem. Ez a bizottság nem telelezni akart, hanem leplezni: hazai és nemzetközi vonatkozásban egyaránt azt akarták bizonyítani, hogy Pinochet uralma nem is volt olyan szörnyű, és lám, ok utánajártak. Mintha ezzel jóvátennék volna a történelket. A bizottság működésével párhuzamosan a volt diktatúra hívei és hasznélvezői fáradhatatlanul ismételték, hogy az eltűntnek minősített 1200 embernek semmi baja, csak illegálisan vonultak vagy emigráltak.

1998-ban Pinochet tábornok londoni letartóztatása az első kísérlet volt a diktatúra bűnei

nek megtorlására. Jellemző, hogy nem bríték kezdeményezték a bírósági eljárást, hanem *Baltazar Garzon* neves spanyol bíró, a diktatúra idején Chilében „eltűnt” spanyol állampolgárok miatt. (Garzon perelte az argentin diktatúra katonatisztjeit is, sikerrel: megindította a magas rangú tisztek felelősségére vonását.) Az angol bíróság hosszú huzavona után szabadon engedte Pinochetet, eléggé nyilvánvalóan az Egyesült Államok nyomására. Pinochet hosszú londoni fogsága nem volt hatástalan: a volt áldozatok és a velük rokonszenvezők tömegmozgalomra szerveződtek. Tünetesei 2001-ben elérték, hogy a hadsereg vezetői elarulták a meggyilkoltakat (az „eltűntek”) tömegsírhajnákat helyett. Erre többek között azért kerülhetett sor, mert a diktatúra tábornokainak zömét már nyugdíjazták, nem kellett tartani egy katonai pucstól.

A tömegmozgalom nyomására hozták létre 2003-ban azt a bizottságot, amely néhány hete köztöltényeket, 35 000 megkínzolt, megnyomorított ember hallgatag meg, ezek közül 27 embernek fogadták el a bizonyítékait. A kormány ezeknek majd nyugdíjat ad, amelynek összegét *Ricardo Lagos*, Chile elnöke a költségvetést súlyosan

Augusto Pinochet

megterhelőnek nevezte. Ez az „óriási” teher évi hetvenmillió dollár, azaz egy F-16-os repülőgéppé árá, amelyből a napokban tízet rendeltek!

A bizottság jelentésének az a lényege, hogy a bebotonzott kínzás nem néhány századta, alacsony beosztású katonák és rendőr tülkapása volt, mint eddig állították, hanem központilag szervezett, a költségvetésből finanszírozott és az ország 1100 börtönében rendszeresen alkalmazott módszer. A hadsereg vezetői elismerték ezeket a megállapításokat, a tengerészet egyik vezetője pedig elmondta, hogy az Esmeralda nevű hadihajón képezték ki a kínzás szakembereit, mégpedig a hajón fogva tartott emberek bemutatva a technikát. A bizottság által részletesen le-

írt kínzási módszerek ismeretése hosszú lenne. Elég annyi, hogy az inkvizíció, a Gestapo és az Egyesült Államok katonáinak Irakban bemutatott módszereit egyaránt alkalmazták. Egyedül az tűnik a Pinochet-rezsim találmányának, hogy nemcsak a vallatok, hanem idomított kutya is megerősökölték a női foglyokat.

A közvélemény természetesen egyre hangosabban követeli, hogy végre vonják felelősségre a feleket. Nem lesz könnyű. A diktatúra alatt ugyanis elfogadták egy amnesztia törvényt, amely „megbocsátást” minden 1973 és 1978 között elkövetett bűnt. Ugyes gazemberek most a bíróság és a kongresszus aggályoskodnak, hogy nem szabad törvényeket elvetni, mert ez precedenst teremt. Ezzel a demokratikusnak beállított állapottal a bűnöket védik. A tömegek akarata azonban nyomor érv lehet, és talán a bírósági ügyek elkerülési a szerencsémódosítás látszatát.

Végül pedig a politikusoknak és a bírónak is meg kell fontolni a perek megindításának logikus következményét. Ugyanis ha a kínzások és gyilkosságok politikai felelőseit elítelik, eljutnak ahhoz a következtetéshez, hogy az USA volt külügyminiszterének is a Hágai Nemzetközi Bíróság börtönében lenne a helye.

Pesti Lajos

Spanyolország: ülésezett az „Egyesült Baloldal” kongresszusa

December közepén tartották Madridban a kommunista irányítású baloldali koalíció, az *Izquierda Unida (IU)* rendkívüli, VIII. kongresszusát, amelyen 857 küldött vett részt. A tanácskozás éles viták folytát, mivel a delegátusok nagy része bírálta a vezetőség eddigi tevékenységét. A 2004. március 14-én tartott parlamenti választásokon az IU mindössze öt mandátumot szerzett, ami az utóbbi két évtized legrövidebb eredményét jelentette.

A felszólalók szerint *hibás volt a választási taktika*, mert a szervezet elsősorban a jobboldali Aznar-kormány leváltását követelte, és nem határozott el a szocialdemokrata PSOE politikájától. A változást követelő spanyolok voksait ezért zömmel a PSOE szerezte meg. Az IU *mélyrepülése a júniusi európai választásokon tovább folytatódott*, és a korábbi kettő helyett csak egy képviselőt tudott a strasbourg parlamentbe küldeni. Többen követelték a mozgalom határozott baloldali jellegének a megerősítését, és az európai alkotmány következetes elutasítását. Elhangzottak

olyan bírálatok is, hogy a frakció a madridi irányhozásban a kormány és a *PSOE eszközeivé vált*, és a vezetőség hatat fordított a szervezet antikapitalista alapelveinek.

Az IU főkoordinátor tisztébe a kongresszuson három pályázott: Gaspar Llamazares, a párt támogatását elsősorban élveztő Enrique Santiago és Martin Recio, Carmona város polgármestere. *A voksok 49,5 százalékával az IU vezetője ismét Gaspar Llamazares lett*, Enrique Santiago 38,1, Martin Recio pedig 12,4 százalékot kapott. A szavazás eredményét számos küldött felháborodással

fogadta, mivel közvetlenül a választás előtt módosították a voksolás szabályait, ami lehetővé tette, hogy a regionális koordinátorok is részt vegyenek a döntéshozatalban. Francisco Frutos, a Spanyol Kommunista Párt főtitkára és Enrique Santiago egyaránt bírálták a „menet közben” hozott változtatást. Többen kétsége voltak az IU parlamenti csoportja „vörös-zöld” frakciójára történő névváltoztatásának a szükségességét is.

Mate Mola kommunista aktivista, az IU Politikai Tanácsának a tagja a Diario de Navarra újságban azt írta, hogy *„az Izquierda Unida válsága a kongresszuson nem oldódott meg, mert a régóta szükséges személyi változásokra, a vezetőség megújítására nem került sor”*. Remélhető, hogy Llamazares megtartja ígéretét, és a jövőben „nem támogatja a PSOE politikáját”. Diego Valderas, az

IU andalúziai koordinátora szerint „változtatni kell a vezetés módszereit, mivel az utóbbi időben megszűnt a kollektív irányítás és a különböző áramlatokat integráló akcióegység”. Valderas hangsúlyozta, hogy az IU programjában a *közársasági államforma és föderális szerkezetű Spanyolország* célkitűzésnek kell határozottan szerepelnie, ami valódi baloldali alternatívát jelenthet a spanyolok számára.

Llamazares kongresszusi zárószavában elismerte, hogy „hibákat követelt el”, és a szervezet legfontosabb feladatainak a szociális és emberi jogok védelmével valamint a neoliberalis Európai Alkotmány elutasítását tartotta. Az Izquierda Unida politikájáról és a személyi kérdésekről megkezdett vita a szervezet Politikai Tanácsának januári ülésén várhatóan tovább folytatódik. **Gábor Tamás**

A görög és a római katolikusok

Amikor II. János Pál három éve látogatást tett Görögországban, hogy normalizálja a kapcsolatokat a görögkeleti és a római katolikus egyház között, felháborodástól izzó levelek lepték el az újságok levelezési rovatát. A görögök nehezményezték: a nagy sietségben meghívás nélkül érkezett vendég arról is elfeledkezett, hogy nyolcszáz évet kése ugyan, de bocsánatot kérjen a nyugati keresztény seregek konstantinápolyi öldöklésért.

A görögök ugyanis nem felejtik, hogy a „szentföld” felszabadítására toborzott keresztény hadak 1204-ben nem Palesztina ellen vonultak – azt már az előző „felszabadított”

franciaországi vérfürdőért, akkor a bizánci meszárlás is érdemel egy me cupláb. Az is történelmi tény, hogy a görögök sokáig gátat szabtak az iszlám Európába öntözésének, a nyugati keresztényektől azonban nem kaptak támogatást.

November végén ismét történt egy kísérlet, hogy megbékéljenek egymással a nyugati és keleti keresztények. A pápa szent ereklyét adott át I. Bartolomeának, az ortodox görög patriarchának: a görög egyház

két fő szentjének csontjait, amelyeket 1204-ben hadiszakmányként hoztak a Vatikánba. A pápa ezt kiegészítéssel és vezeklő ajándékként adta át. A görögök már majdnem megnyíltak, amikor a vatikáni szöveget nyilvánosan cáfolta, hogy vezeklősről lenne szó, szerinte ugyanis a csontokat már 1204 előtt hozták Rómába. Így viszont legalább újabb nyolcszáz évet várhatnak a megbékélésre.

Pesti

AZ ÓÉV ÁLHÍRE

Az álhírek általában emberi gyarlóságokat karikíroznak, vagy politikai visszacsapásokon verik el a port. Az álhír tehát nem igaz, de rokonságban áll a valósággal. Ha a téma jelentős, akkor szomorú kicsengése van, ha kevésbé fontos, akkor mosolyt fakaszt, minthogy a műfaj eredetileg a humor jegyében született. Minden évben van „az év labdarúgója”, „az év felfedezettje” stb. Az ilyen „leg”-ek esetében szokásos sok újságíró helyett egymagában az alábbi választottam az év álhírnek: „Tűzvész Texasban! – Egy tragikus tüzest tegnap éjjel megsemmisítette George W. Bush elnök személyes könyvtárát. Mindkét könyv porig égett. Az elnöki szövevény sajtókonferenciáján elmondta, hogy az elnök vigasztalhatatlanul elkeseredett, mert a második képeskönyv kiszinezését még nem fejezte be.”

P. L.

Félelemkeltés kormányzati segítséggel

Szilveszterre csatátér lett az országból. Savanyú lóporország terjedt mindenfelé és sőtörzse emlékeztető durranások, folyamatos robbanások kergettek rémületbe az állatokat, a gyermekeket és a meglelt felnőtt embereket.

Tombolt az agresszivitás és vele együtt életre kelt a félelem. Az ország egyik fele, a petárdások terrorizálták az ország másik felét, a petárda nélkülieket. Sikk lett a másik ember hajigálása ezekkel a robbanószerekkel, ami által a másik (jaj, de vicces!) mekkorát ugrik! Különösen akkor, ha nyakába esik a petárda, vagy éppen a gyerekének a babakocsijába. És sikk lett az állatkinzás is. Mert szerintük milyen jópofa dolog, ha a kutyá, a macska vagy a madár halálra rémul a robbanó petárdától és világgá szalad.

De a gyöngyszem az üveges petárda volt. Ez már nem is kis

tűzijáték, ez már egy igazi akna. Láttam, amint kamaszok két égo petárdát dobalt egy sörösüvegbe, majd elfutottak. Dupla robbanás, és a szilánkok úgy süvöltöttek szanaszét, mint egy repeszgránátból. És ezek a kamaszok sosem lesznek katonák. Sosem tanulják meg tisztelni a robbanószereket s a fegyvereket. Legfeljebb ha a szemük rámeleg.

És mindehhez a káoszhoz a kormány asszisztál. Sőt, segítette is az egészet azzal, hogy részlegesen engedélyezte. December 28-tól december 31-ig volt vásárolható a nagykorú személyeknek a petárda és a kistűzijáték. Ezeket felhasznál-

hatták december 31-én 18 óráig január elsején 6 óráig. Aztán vissza kellett volna váltani. De vajon ki gondolja ezt komolyan? A kormányzati ostobaság nem ismer határokat. Talán azt gondolták, hogy ez a részleges tiltás-engedélyezés megoldja a petárdaproblémát? Már karácsony előtt, ünnepek alatt, két ünnep között és még újév után is robbantak a petárdák.

És az emberek félnek. Felmerül bennem a kérdés: vajon a kormány azért járult hozzá ehhez a félelemkeltéshez, mert jó fiúnak akar látszani a külföld, az EU előtt, vagy nélan az a hátsó szándék vezérrel, hogy mesterségesen így vezesse le az emberek felgyülemlett agresszivitását az érmelesek és a rossz politikai helyzet miatt? Mindkét dolog lehango.

*

Gyors mérleg a szilveszter okozta károkról: a szokásos kétezer helyett háromezer riasztás volt a mentőknél. Tíz komoly petárdabaleset volt, ebből kettő súlyos. Am egy másik adat szerint Budapestben összesen nyolcvan ember egett meg a petárdától. 156 esetben vonultak ki a tűzoltók, ennek nagy része a petárdák miatt. Egy komoly lakástűz volt Mosonmagyaróváron, amelyet egy belőtt petárda okozott.

Lampérth Mónika belügyminiszter asszony már fontolóra vette, hogy ezt a kormányzati rendelkezést meg kell változtatni. Kíváncsi vagyok, hogy sikerüljön neki, mert az én véleményem az, hogy a petárdázást egyszerű s mindenkori be kellene tiltani.

F. A.

A magyar irredentizmusról

A két világháború közötti Magyarország bel- és külpolitikájának egyik meghatározó motívuma a militáns irredentizmus volt. Minden megnyilvánulás a trianoni revízióért kiáltott, s ez a cél hatotta át az iskolai nevelést, a templomi szövegeket, a leveleket és cserkészmozgalmat.

Ez állt a parlamenti munka homlokterében, ez volt a vízvonalas "magyar" és "hazaáruló" között. A korabeli médiumok kifoghatatlan témája lett. A revízió ében tartása érdekében sorra alakultak a társadalmi és egyházi szervezetek, ligák. Irredentia sztereotípiáktól volt hangos az ország: a „Nem! Nem! Soha!”

„Csonka Magyarország nem ország, egész Magyarország mennyország!” hamis, de megtevesztő jelszavával, a „Mindent vissza!” agresszív követeléseivel. Ez volt és ma is ez a magyar nacionalizmus sava-borsa.

Van ebben jogos igény is, ám összességében a magyar imperializmus kifejeződése. Célzása lett volna az elszakított magyarországi békés egyesítése, de igazságtalan a „Mindent vissza!” lármas programja. Ebben a stratégiának is beillő mottóban az Erdélyben túlsúlyban lévő románok, a horvátok és szlovákok bekebelezése rejlett, hiszen a dualizmusban diszkriminált kisebbségek újbóli alávétését jelentette. Ez a tant az akaratából az erdélyi románok

(a magyarokkal együtt) a Regátba integrálódott, a horvátok a szerbekkel társultak, a szlovákok a csehekkel kerültek egy államszövetségbe. Ma a horvátok és szlovákok önálló köztársaságok lettek.

Buzgó revizionistáink ma azt követelik, amit Trianon el-

A kettős állampolgárság, az autonómia, a státustörvény lopakodás a revízió felé. Az irredentizmust sokan ma is vízvonalstónak tekintik a „hazafiak” és a „hazaárulók” között.

szakított, pedig a versailles-i békerendszeren túlélt az idő, és ma már az 1947-es párizsi békeszerződés szankciói érvényesülnek. Miután az utódállamok Hitler áldozatai voltak, velük szemben minden revízió mellánytalan lenne.

Ifjú törökeink nacionalista érzélgéssel, fondorlatosan akarnak érvényt szerezni hódító terveiknek. A kettős állampolgárság, az autonómia, a státustörvény lopakodás a revízió felé. Az irredentizmust sokan ma is vízvonalstónak tekintik a „hazafiak” és a „hazaárulók” között. Csakhogy a nemzetek közleledésének korszakában az a politika kártékony anakronizmus. Elszigetelődésunkhoz vezetett.

Nincs helye az olyan revízi-

ónak, amely nem veszi figyelembe más népek érdekeit, mely nem tartja tiszteletben mások szuverenitását. Az a ricsaj, amit a Fidesz csap az erdélyi kérdésben, csak arra alkalmas, hogy szembelítson bennünket szomszédainkkal. Ez a nacionalista, egoista magartatás beketlenségét visz az Európai Unióba. Tudomásul kellene vennie, hogy a revízió esélyét Horthyék eljárt-szították a második világháborúban. Átmeneti megoldás lehetne az elzász-lotharingiai módel, de biztosra vehető, ez nem felel meg a „Mindent vissza!” elvét valló orbáni fantazmagóriának. A második világháborúban tanúsított magartatásunk nem ad erkölcsi alapot területi igények betérjesztésére. Sértené az emberek igazságérzetét, ha Hitler utolsó csatlósát vagy a poszthortyistákat más népek megconkítására árán megjutalmazná. Egy ilyen átrendezés háborús tűzfészekké alakítaná át Közép-Kelet-Európa térségét, míaltal ingatagga tenné az Európai Uniót.

Nem hátra, hanem előre kell néznünk: az unió távlatokban jó kerete lehet a tagállamok együttélésének, amíg a forradalmi megoldások idovel végleg „okafogyottá” teszik az évszázadok óta konfliktusokat gerjesztő határ- és etnikai kérdést.

Hegedus Sándor

A politika nem üzlet

(Folytatás az 1. oldalról)

Szinte már mindenki tudja, hogy melyik politikusnak milyen üzleti érdekeltségei vannak. Melyik keveredett korrupcióba, melyiknek függesztették fel a mentelmi jogát, és melyiket helyezték büntetőeljárás alá.

Csoda-e hát, hogy a nép nem kér ezekből a kufárközből, akik úgy adják-veszik a pozíciókat, mint mások a krumplát a piacon.

Vajon változtat-e valami vagy valaki ezen a kufárszemléleten? Nem. Senki. Mert ok nagyon jól ismerik az ősi mondat: A hatalom pénzről szül. A pénz pedig hatalmat. Széles Gábor, a Gyáriparosok Országos Szövetségének elnöke is azzal hengegett nemrégiben, hogy ha ő az Európai Gyáriparosok Szövetségén keresztül megvétoz valamit az Európai Parlamentben, akkor az ő akaratának kihatása lesz az egész európai politikára is!

Politikai babérokra tör tehát e sokszoros milliárdos üzletemberünk is. De vajon tudja-e Széles Gábor és a többi tagtárs a ott a Gyáriparosok Szövetségében, hogy mire van szüksége a dolgozó magyar népeknek?

Nem tudják. Ebben biztos vagyok. S szerintem nem is igen érdekli őket. Először is, mert a munkaadók jobban szervezték, mint a dolgozók. Másodsorban pedig az egész életet az üzlet szemüvegén keresztül nézik. És éppen ezért a politikai viselkedésükben is minden gondolatuk

a haszon, a profit körül forog.

Persze jobbá tehetnék a szegény nyomorgó nép életét, ha akarnak. De ok ezt dehogyan akarják! Hiszen ok is tisztában vannak azzal, hogy ez csak egyfelekeppen oldható meg: adnak a népek a sajátjükból. Vagyis adnak a népek abból, ami eredetileg az övé volt. Visszajuttatnak a népek ezekből a rendszerváltások jogtalanul felhalmozódott hatalmas vagyonokból. És ha valaki egy kicsit számolni kezd, rájön, hogy ez matematikailag egyáltalán nem lehetetlen dolog. Ötvenmilliárd forintból tízezer szegény embert lehetne kirantani a nyomorból. Fejenként öt-millióval.

A legnemesebb szolgálat

Nem szereti hát a nép ezt a kufár politikát. És úgy érzi, teljesen magára maradt. De vajon hogyan lehetne orvoslani ezer sebből vérző bajait?

A szocialisták úgynevezett szolgáltató állama nem lenne rossz ötlet. Am úgy, a jelenlegi állapotában szinte használhatatlan. Nem tudja megakadályozni az érmeleéseket, nem tudja megakadályozni a kizsákmányolást, nem tudja megakadályozni a nyomor terjedését.

Ha mi ezt az elvet a fejérő a talpára állítjuk, és ezt a döcögő szolgáltató, kiszolgáltató megfogalmazást *szolgálatra* változtatjuk, már mindjárt máské-

pen néz ki a dolog. Ez már méltó az államhoz: szolgálni a népet. A szó nemes értelmében. A politika ne üzlet legyen tehát, hanem szolgálat. A legnemesebb szolgálat.

Ennek megvalósításához pedig hiteles, nem pénzéhes, s önzetlen emberekre van szükség. Akik átérzik a nép helyzetét.

Élső lépésként a parlamenti képviselők fizetését kellene némileg korrigálni. Vagyis a t. Ház fizetése a mindenkori magyar közszerzőgálati átlagbér legyen! Akkor nem hígulna fel a képviselő hölgyek és urak is érdekeltek lennének abban, hogy jobban keressenek az emberek.

Végredményben a nép olyan embereket szeretne látni a képviselői padsorokban, akiket lényegében nem érdekel a pénz! Csak a nép szolgálatá. Akiknek a lelket még nem rongtotta meg a mohóság, s akik tudják, hogy ha jelenleg vadkapitalizmus van is, a pénz legfőképpen arra jó, hogy jót tegyenek vele az emberekkel.

Akkor szerények, s ha kell akár puritánok, hogy ne érezzen ellenszenvet velük szemben a nép. Nem létezik, hogy nincsen legalább néhány ezer ilyen magyar ember!

Mert az üzletemberek foglalkoznak csak az üzlettel! A politikusok pedig az emberekkel s a nép jólétével. És ne hagyják, hogy a használások uralkodjanak fölöttük.

Fort András

Itthon diplomáztak – külföldön gyógyítanak?

Elgondolkodtató a hír, miszerint az országban ezer egészségügyi dolgozó akar külföldön munkát vállalni, s az orvosokon kívül sok apólo is úgy döntött, hogy elhagyja hazáját és másutt dolgozik. Hailani azt is, hogy Csongrád megyében 42 orvos kérte a jó hírnév igazolást, ami állítólag azért szükséges, mert a jelentkezőket külföldön ennek a dokumentumnak átadásával alkalmazza valamelyik intézmény. Erről beszélgettünk dr. Hajnal Ferenc egyetem tanárral, a Csongrád megyei Orvosi Kamara elnökével.

– Az országos és a helyi adatok fedik a valóságot?

– Kösza hírek vannak. A jó hírnév igazolást az országos központ adja ki, de ezt nem kötelező kérni, referencialevélnek számít. Az egészségügyi dolgozóknak, történetesen a szakorvosoknak, apóloknak, amíg nem teljesen fel az Európai Unió országában a munkahelyük, addig ha nem is titkolják, de diszkretnen kezelik. Akik ezt a lehetőséget akarják megragadni, nem nyilatkoznak erről, mert visszajárás fordulhat, s ez presztizisvesztéséget okoz nekik. Ha egy szakorvos, nővér, technikai dolgozó el akar menni, ebbe a kamara nem szól és nem is szólhat bele. Az utóbbi két hónapban egy esetről tudunk. A korábban Békés megyében praktizáló orvos e-mailen lrsországból jelentkezett, hogy ott dolgozik, de referencialevelét kér. Készséglevelt kiadták neki.

– Milyen okokból választják ezt a megoldást azok, akik külföldre készülnek?

– Több dolog inspirálja őket. Először is kilencven százalékuk a kereseti lehetőség miatt megy ki. Külföldön az itthonhoz viszonyítva tízszeres az anyagi megbecsülés. Odakint a munkafeltételeik is jobbak, a szakmai működésben sincs korlátozás, a gyógyserrendelésben is szabadabb a lehetőség. Másodsorban a külföldre je-

lentkező orvosok közül sokan tisztességes jövedelméből akarnak megélni és nem a betegek pénzéből. Ezeket túl kitűnő szakmai képzést kapnak kint a pályájuk korai szakaszában lévő orvosok.

– Elsősorban hol várják a magyar pályakezdeket?

– Evekkel ezelött Svédország keresett radiológusokat és állítólag most is szívesen fogadják a jelentkezőket. A pszichológiával foglalkozó vagy ez iránt érdeklődő orvosokat is alkalmazzzák. Angliában minden szakembert elhelyeznek. Egy német egyetem együttműködést ajánlott fel a szegedi orvosoknak gyakorlati állást adnának, s olyan szakmára képeznek őket, amelyre ott szükség van. A szegedi kar konkrétan információkat próbál arról szerezni. Ennek egyébként útjába nem állhatunk, hiszen EU-tagország polgáiraiként bárholva mehetnek azok, akik külföldön akarnak elhelyezkedni. Anynyiban örülünk a németek kezdeményezésének, hogy van valud nyúlunk ehhez a témához, hanem tisztességes megállapodás alapján. A német ötlet azért is szimpatikus, mert jelzi az orvosok karunk oktatási szímvonalát, s az itt végzett diplomásokat beállítják és szakképzik őket. A franciák is érdeklődnek orvosi diplomások iránt, s akik

kimennek, felügyelet mellett munkát végeznek és patológus, aneszteziológus szakképesítést kapnak. Európában egyébként szabad a munkaerő-áramlás. A francia, a német ajkú országokban vannak orvosvándorlások. De közelebb is tapasztalni ilyet, mert például a szlovák kollégák közül sokan átmennek Csehországba, ahol jobb az orvosok anyagi helyzete és a működési feltételek, a technika is fejlettebb. A szakképzés lehetőségei is jobbak.

– Hogyan lehet tudomásul venni azt, hogy a magyar egyetemeken végzett orvosok a külföldön élő betegeket gyógyítják?

– A szegedi orvosi kar is aggodík emiatt. Azok a fiatalok, akik külföldön megszerzik az éleltszínvonalukat, a munkahelyi légkört, társadalmi presztizst kapnak, nem jönnek haza, mert itthon az orvosi szakma lejáratt, s mint szakembereket alul becsüli a társadalom.

– Végül, de nem utolsósorban megkérdezem, hogy mi a véleménye a sajnálatos népszavazásról?

– Azt gondolom, hogy az egészségügyi privatizációjába az aggodolgozók sem látnak bele. Szakdolgozunk van bennük, mert elveszthetik állásukat, s ha megtartja őket a menedzsment, teljesen kihasználtakká válnak. A már privatizált munkahelyeken állítog nagyobb az elbocsátás, a meglovélok munkaterhelése ezzel párhuzamosan, ami azt jelenti, hogy ki merülten több hibát is vétnek. Ebben a viszonyban – anyagi sztorítások közepette – nehezebben érvényesülnek az etikai tényezők.

T. L.

A munkára kell koncentrálnunk!

Az elnökség január 3-án megtartotta első ülését az új esztendőben. Megállapította, hogy a párt 15. évfordulós ünnepsége sikeresen lezajlott. Köszönet illi a központi apparátus, A Szabadság, a Progressio minden munkatársát, akik részt vettek az ünnepség megrendezésében. Feledhetetlen emlék marad az a művészi előadás, amelyet Baranyi Ferenc és az Ezredvég kollektívája szervezett.

Az elnökség áttekintette a 2005-ben előttünk álló feladatokat. Hangsúlyozta, hogy a Munkáspárt legfontosabb feladata az, hogy a munkásság és a Munkáspárt érdekeit a lehető legjobbban érvényesítse. A politikai harc 2005-ben várhatóan elzárkózni fog. A politikai érvényesítés a 2002. évi arányokhoz képest nem változott meg lényegesen. A társadalomban ugyanakkor számos területen nő az elégedetlenség. Ezt mutatták az előző hónapok gazdatüntetési, a kórházsztrájkok, de a december 5-ei népszavazás is.

2006 tavaszán parlamenti választások lesznek. Az idei esztendőben lényegében eldőlt, hogy mennyire képes a párt felkészülni. Az elnökség úgy véli, hogy a pártban kibombantott vita miatt a választási felkészülésben nagy késésbe kerülünk, de ha összeszedjük magunkat, ha erre koncentrálnunk, képesek vagyunk indulni. A Munkáspárt 2004. szeptemberi döntése alapján önállóan indul a választásokon. A választásokon való indulás megköveteli, hogy képes legyen a 176 egyéni választókerületben jelöltekkel találni, majd a szükséges kopogatócédulákat összegyűjteni. A Munkáspárt képes ezt a feladatot elvégezni. Az elnökség úgy véli, hogy a párt erőit erre kell koncentrálni.

Az elnökség kiemelte, hogy a kórház-privatizáció elleni kampányunk megmutatta: a Munkáspárt képes sikereket elérni, ha minden szellemi, szervezeti erejét egy-egy társadalmilag fontos kérdésre összpontosítja. Az elnökség ezért javasolja a Központi Bizottságnak, hogy 2005-ben folytassuk a kórházakért indított küzdelmet, és nyissunk frontot két új kérdésben: a lakástemában és a munkatörvénykönyv kérdésében. Ezek a problémák komolyan aggasztják az embereket, és ebben nagyon sok dolgozó ember rokonszenvét nyerhetjük el.

2005. évi munkánk fontos részét jelentik az idei kiemelkedő évfordulók. Politikai akciókkal kívánunk megemlékezni a felszabadulás 60. évfordulójáról, továbbá a faszizmus feletti győzelem 60. évfordulójáról. Mindkét évforduló ügyében sok a teendőnk, hiszen a hivatalos propaganda ezt is arra használja, hogy átírja a történelmet. A Munkáspártnak mindent meg kell tennie, hogy szembeszálljon a tömeges agymossással, segítse az emberek eligazodását, védje a szocialista kor értékeit. Az ünnepségek és akciók tervezésében és kivitelezésében az elnökség maximálisan a Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség tagjaira kíván támaszkodni.

Fontos az is, hogy a Munkáspárt megemlékezzen József Attila születésének 100. évfordulójáról. Róla ugyan a hatalom is megemlékezik, sőt igyekszik kisajátítani, de nekik nem a proletárköltő József Attila kell. A centenáriumi előkészítésére Hajdú József vezetésével alakult munkacsoport.

Az elnökség a Központi Bizottság ülését január 22-re hívja össze. A Központi Bizottságnak döntenie kell a párt előtt álló 2005. évi feladatokról. Ezt megelőzően január 17-én, hétfőn ülést tartanak a párt megyei (budapesti) elnökei.

– Munkatársunktól

A mohácsi pártszervezet levele a Központi Bizottságnak

Tisztelt Központi Bizottság!

Ertesítjük Önöket, hogy a Munkáspárt mohácsi szervezete és területi elnöksége a 2004. november 30-án megtartott határozatképes taggyűlésén egyhangúan megszavazta, hogy teljes mértékben támogatja a KB 2004. szeptember 18-ai határozatát, és azt követő novemberi döntéseket.

Párttagságunk a Munkáspárt 20. Kongresszusán elfogadottak alapján kívánja a jövőben is munkáját végezni. Mi nem azonosultunk a Baranya megyei elnökség KB-határozatával, a párt politikájával szembeni magatartásával, és semmi-

lyen „Aláírásgyűjtő ívet” nem írtunk alá. Elhatároztuk magunkat a szervezeti szabályzatot sértő, a párttevékenységet veszélyeztető tevékenységtől. Szeretnénk, ha megéneki elnöksége, illetve támogatóik elismernék téves álláspontjukat, valamint azt, hogy kisebbségben vannak, és a jövőben egységesen felsorakoznának a Munkáspárt politikáját támogatók mellé.

Elvtársi udvozlattal:

ZENTAI LÁSZLÓ
a Munkáspárt mohácsi szervezete
és területi elnöksége nevében

Évfordulós ünnepségek Csepelen

A karácsonyi ünnepek előtt néhány nappal, 2004. december 20-án tartotta ünnepi összejövetelét a Munkáspárt csepeli alapszervezete.

A program szervezői felszólalásaikban méltatták az immár 15. esztendője újjászületett párt másfél évtizedes, a dolgozók érdekében tett erőfeszítéseit, kiemelve azt is, hogy az újjászervezésben annak idején a XXI. kerület aktivistái országlasztrát vállalták. Ezt követően emlékeket adtak át: eddigi fáradhatatlan munkája elismerésül oklevélben részesült a rendez-

Hegedűs Sándor

vényt személyes jelenlétével megítélő Thurmer Gyula pártelnök, illetve Hegedűs Sándor, A Szabadság szerzői gárdájának oszlopos tagja, aki 1947 óta vesz részt a kommunista párt munkájában, továbbá egy pártunkívüli elvtárs, aki a szervezet munkájának elősegítésével hozzájárult a Munkáspárt hírnevének öregbítéséhez. A műsor oldott hangulatban, barátságos légkörben zajlott le, olyan emberek részvételével, akik napjaink elanyagiasodott világában is az emberi értékeket állítják középpontba.

B. D. A.

A válságból az új forradalomba

(Folytatás az 1. oldalról)

Munkánkat az objektivitás igényével végezzük, minden szubjektív nihilizmus, a tények szépítménye nélkül. Ki kell használnunk minden létező lehetőséget.

Nincs közös út a szocialistákkal

A siker fontos eleme az is, hogy a Görög KP kristálytisza álláspontot alakított ki a szocialistákkal illetően. Az EP-választások előtt hazánkban járt görög kommunistáktól Budapesten is, vidéken is megkérdezték tagjaink: együttműködtek más baloldali párttal is? A vendégek először nem értették a kérdést. A szocialistákkal! – pontosították a miénk. A PASOK, a szocialisták nem baloldali párt, hanem baloldali jelzőszavakat hangoztató jobboldali politikát végrehajtó párt. A Görög KP a baloldali, nem működik együtt sem a PASOK-kal, sem a Szinaszpiszmoszszal.

A kongresszusi irányelvek ezúttal is világosan fogalmaznak: „A töke és a töke politikai párta – mint már sokszor a nemzetközi munkásmozgalom történetében – célja ma is az, hogy szétzilálja, a lényegétől megfosssa a nemzetközi munkásszakszervezeteket, és általában a népek internacionalista harcát.”

Majd így folytatódik: „A szocialdemokrata pártok, az opportunista erők szisztematikusan terjesztik a káros és tudománytalan koncepciókat, amelyek szerint az imperializmus új realitások előtt nyitott utat, amelyben a termelői erők és a termelési viszonyok közötti ellentmondásnak már nincs szerepe. Kísérletekkel tesznek arra, hogy az imperializmus tudományos fogalmát félre dobják, és bevezessék a globalizáció ösztálytartalom nélküli fogalmát.”

Semmi sem helyettesítheti a kommunista pártokat

A töke támadása a munkásság ellen

A görög kommunista harcok kongresszusra készülnek. A nemzetközi töke világáreméretű támadást indított a munkásság ellen. Az Európai Unió tőkes körei úgy akarják versenyképességüket növelni, hogy csökkentik a szociális kiadásokat, növelik a munkaidőt, hátrányosan átalakítják a nyugdíjrendszert. Az európai alkotmány a reakciós törekvések erősödését jelzi, új lépést jelent az elnyomás és a militarizálás irányába.

Az EU bővítésével a nyugati munkásosztályt szembeállítják az új EU-országok munkásaival. „A NATO és az EU kibővítése Kelet-Európa irányában, az európai hadsereg létrehozása, ami a NATO-stratégia logikáját követi és illeszkedik a NATO-hadműveletekhez, új geopolitikai helyzetet teremtett a kontinensen. A verseny feltételei az EU-tagság miatt a múltéhoz képest kedvezőtelenebbé váltak a népek többsége számára. A korábbi szocialista országok bürokráciája az EU-tagssággal külső politikai hatalmi támaszokat igyekszik teremteni, és politikai, gazdasági előnyökre szert tenni. Igyekeznek megerősíteni állásaikat a belső ellenállás leküzdésére.”

A kongresszusi irányelvek ugyanakkor szólnak arról, hogy a tökével szembeni ellenállás világos erődök. „Jellemző vonás, hogy összekapcsolódnak a háborúellenes mozgalmak a szociális célokat hirdető mozgalmakkal. Egyes területeken a dolgozók harca kibővült, erősödött a küzdelem a privatizáció ellen, az oktatási és szociális kérdésekben.”

Az elnökség úgy véli, hogy a pártok egy része a sztálinizmus elutasítása ürügyén valóban „ráis harapott”, s minden alapot nélkülöző támadást indított a szocialista múlt ellen. A másik oldalon a töke erői megkísérik elhíttelni a kommunista pártokkal, hogy a pártok ideje lejárt, nagy szociális mozgalmakra van szükség. A pártok többsége, így a Munkáspárt is, ma is úgy véli, hogy a civil szervezetek, a szociális fórumok a politikai harc fontos területei, ahol a kommunista pártoknak is részt kell venniük, de semmiképpen sem váltják fel, nem helyettesítik a forradalmi munkásmozgalmat.

A Görög KP dokumentuma erről így ír: „Az üzletemberek, a töké végrehajtó csoportjai, megvásárolt szakszervezeti vezetők új szakszervezeti formációkat hoznak létre. Ebben a kategóriába tartozik egy sor civil szervezet is. E szervezetek tevékenységét hálozatos fenntartásával, pénzügyi eszközökkel segítik, annak érdekében, hogy minden potenciálisan antimperialista, antimonopolista szervezettel az ellenőrzésük alatt tartsanak.”

A töke támadása a munkásság ellen

A görög kommunista harcok kongresszusra készülnek. A nemzetközi töke világáreméretű támadást indított a munkásság ellen.

Az EU bővítésével a nyugati munkásosztályt szembeállítják az új EU-országok munkásaival. „A NATO és az EU kibővítése Kelet-Európa irányában, az európai hadsereg létrehozása, ami a NATO-stratégia logikáját követi és illeszkedik a NATO-hadműveletekhez, új geopolitikai helyzetet teremtett a kontinensen. A verseny feltételei az EU-tagság miatt a múltéhoz képest kedvezőtelenebbé váltak a népek többsége számára. A korábbi szocialista országok bürokráciája az EU-tagssággal külső politikai hatalmi támaszokat igyekszik teremteni, és politikai, gazdasági előnyökre szert tenni. Igyekeznek megerősíteni állásaikat a belső ellenállás leküzdésére.”

Az elnökség úgy véli, hogy a pártok egy része a sztálinizmus elutasítása ürügyén valóban „ráis harapott”, s minden alapot nélkülöző támadást indított a szocialista múlt ellen. A másik oldalon a töke erői megkísérik elhíttelni a kommunista pártokkal, hogy a pártok ideje lejárt, nagy szociális mozgalmakra van szükség. A pártok többsége, így a Munkáspárt is, ma is úgy véli, hogy a civil szervezetek, a szociális fórumok a politikai harc fontos területei, ahol a kommunista pártoknak is részt kell venniük, de semmiképpen sem váltják fel, nem helyettesítik a forradalmi munkásmozgalmat.

Az elnökség úgy véli, hogy a pártok egy része a sztálinizmus elutasítása ürügyén valóban „ráis harapott”, s minden alapot nélkülöző támadást indított a szocialista múlt ellen. A másik oldalon a töke erői megkísérik elhíttelni a kommunista pártokkal, hogy a pártok ideje lejárt, nagy szociális mozgalmakra van szükség. A pártok többsége, így a Munkáspárt is, ma is úgy véli, hogy a civil szervezetek, a szociális fórumok a politikai harc fontos területei, ahol a kommunista pártoknak is részt kell venniük, de semmiképpen sem váltják fel, nem helyettesítik a forradalmi munkásmozgalmat.

Az elnökség úgy véli, hogy a pártok egy része a sztálinizmus elutasítása ürügyén valóban „ráis harapott”, s minden alapot nélkülöző támadást indított a szocialista múlt ellen. A másik oldalon a töke erői megkísérik elhíttelni a kommunista pártokkal, hogy a pártok ideje lejárt, nagy szociális mozgalmakra van szükség. A pártok többsége, így a Munkáspárt is, ma is úgy véli, hogy a civil szervezetek, a szociális fórumok a politikai harc fontos területei, ahol a kommunista pártoknak is részt kell venniük, de semmiképpen sem váltják fel, nem helyettesítik a forradalmi munkásmozgalmat.

Az elnökség úgy véli, hogy a pártok egy része a sztálinizmus elutasítása ürügyén valóban „ráis harapott”, s minden alapot nélkülöző támadást indított a szocialista múlt ellen. A másik oldalon a töke erői megkísérik elhíttelni a kommunista pártokkal, hogy a pártok ideje lejárt, nagy szociális mozgalmakra van szükség. A pártok többsége, így a Munkáspárt is, ma is úgy véli, hogy a civil szervezetek, a szociális fórumok a politikai harc fontos területei, ahol a kommunista pártoknak is részt kell venniük, de semmiképpen sem váltják fel, nem helyettesítik a forradalmi munkásmozgalmat.

A tizenöt éves Munkáspárt köszöntése Nógrád megyében

2004. december 17., délután 3 óra. Kinn sűrű hóesés, nehezen járható, jeges utak. Benn mégis zsúfolásig megteltek a pártszékház nagyterme, a kisebb terem is, hogy elférjünk. Mégis együtt vagyunk. Nagy István, alig húsz éves párttagunk munkájának köszönetében, aki kiválóan végezte el a hangosítást.

Jötték az elvtársaink ünnepelni, köszönteni a Munkáspártot 15. születésnapján. Köszönteni, s a nógrádi kommunista támogató erejéről biztosítani azt a pártot, amely minden nehézség, támadás ellenére nemcsak él tizenöt éve, de képes tovább erősödni, a párt politikáját mindenkiel szemben, maradtalanul végrehajtani. Végrehajtani azt a politikát, amely mindig is jellemezte a Munkáspártot, melytől eltérve bármely irányba is, a párt létét veszélyeztetné.

Ünnepelő párttagjaink között jelen volt Thurmer Gyula, a Munkáspárt elnöke, s elfogadva meghívásunkat részt vett rendezvényünkön a Szlovák Kommunista Párt Losonc kerületi elnökségének négy tagja, az elnök vezetésével.

Az ünnepi ülést Urbán Sándor megyei elnök, az országos elnökség tagja nyitotta meg, majd Thurmer Gyula tartotta meg ünnepi beszédét. Az idősebbek arcan látható volt, most szenvedéllyel újra átéltek a történelmi eseményeket. De érezhető volt elszántságuk a párt védelmére, tisztaságának megőrzésére is.

A résztvevők megköszönték Thurmer elvtársnak az eltelt tizenöt év alatt tanúsított elvűségeit, elkötelezettségét, azt a munkát, amely jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy a tizenötödik születésnapot ünnepelhessek.

A szlovák elvtársak hozzáadásukban elmondták, ők is hasonló, kapitalista viszonyok között élnek és dolgoznak. Figyelemmel kísérik a Munkáspárt erőfeszítéseit, és bizonyosak abban, hogy a

almak felé

ellen. A harc középpontjában az alábbi kérdések állnak: a marxizmus-leninizmus érvényessége a mai korban, elméletünk fejlesztése az ellenforradalom átmeneti győzelme viszonyai között, az imperializmus jellege, a politikai szövetségek, a kommunista helye a tömegszervezetekben." A GKP válasza világos. A párt a jövőben is a marxizmus-leninizmus alapján, kommunista pártként, szervezett, fegyelmelt erőként politizál, amely ugyanakkor nyitott az együttműködésre minden erre kész antiimperialista erővel. A 17. kongresszus jelentősebb újítása az "Eros Görög Kommunista Pártot a népi szövetségért, a szocializmusért".

A Görög KP minden év májusában széles körű nemzetközi tanácskozást rendez, amelyen a Munkaspárt is rendre részt vesz. Így és más fórumokon is segítik a kommunista pártok nemzetközi együttműködését. A Görög KP azonban nem támogatta az Európai Baloldali Párt létrehozását.

"Az Európai Baloldali Párt létrehozása néhány kommunista párt részvétele mellett objektíve azt a tendenciát fejezi ki, hogy a pártok alkalmazkodjanak a kedvezőtlen erőviszonyokhoz. Objektíve, függetlenül a résztvevők nyilatkozataitól, a párt létrehozása a burzsoá legitimáció fatális elfogadását jelenti. Az Európai Baloldali Párt elutasítja a tudományos szocializmus elméletét, a kommunista hagyományokat" – hangsúlyozza a kongresszusi dokumentum.

Mi, magyar kommunisták sikereket kívánunk a 17. kongresszusnak. Ott leszünk a kongresszuson, és közös harcunk folytatása mellett tesszük le voksunkat. Ösztöjük a kongresszus alap gondolatát: „A 21. század a forradalmi erők újra szerveződésének, a nemzetközi tőke támadása elleni fellépés évszázada lesz, a határozott ellentámadások, a forradalmi mozgalom új felemelkedésének, új társadalmi forradalmi kora.”

K. M.

lográd megyében

Munkaspárt – hozzájuk hasonlóan – bejut a parlamentbe a következő választásokon.

Felemelő érzéssel töltötte el a jelenlévőket, amikor a pártelnök 13 most belépő párttagnak ünnepesen átadta a tagkönyvüket. A belépők közül hét fő 35 év alatti, s ebből négy új párttagunk 17–19 év közötti középsikolások.

Kedves színfoltja volt az ünnepségnek a pártmunkában kiemelkedő teljesítményt nyújtó párttagok kitüntetése a párt aranyjelvényével. Mint Urbán elvtárs elmondta, a kitüntetést kilenc párttagunk ítélte oda a megyei elnökség, noha többen is megérdemelték, de ennek anyagi korlátai vannak.

A kitüntettek: *Felföldi István, Szabados József, Oszwald István, Verbóvski Emil, Decsi Zsigmondné, Dankó Géza, Bodrogi Lőrinc, Susan Ernőné.*

Csöhány Tibor a központi ünnepségen vehette át kitüntetését. Az ünnepség az Internacionale hangjaival ért véget, majd mindezt baráti beszélgetés követte.

Sz. E.

A hajléktalan emberek hosszú sorban várnak

Tizenhat évvel ezelőtt jött létre a Magyar Máltai Szeretetszolgálat mint kiemelten közhasznú karitatív és jótékony célú szervezet. Az ország egyre több városában alakultak csoportjai, így Szegeden is. Ezeknek a helyi intézményeknek a száma növekedett, s 1993-ban az országban nyolc régiót hoztak létre, köztük a dél-alföldi, amelyhez Bács-Kiskun, Békés és Csongrád megye tartozik. Megalakulása óta Lengyel Gyula a vezetője, aki vel a régió működéséről, céljairól beszélgettünk.

– *Miért máltai a nevük és a szolgálat milyen feladatok ellátására vállalkozott?*

– A Máltai Lovagrend segélyszervezetei az egész világon, így hazánkban is funkcionálnak. A szeretetszolgálat segíti a rászorultakat, vagyis a szegényeket, elesetteket, családosokat, hajléktalanokat. A dél-alföldi régióhoz tartozó három megye huszonkét településén szeretetszolgálati csoport működik. Egy-egy helyi szervezet, mint például Ulles-Pusztamérges több falut is ellát. A dél-alföldi szeretetszolgálatnál közel négy száz önkéntes végzi a feladatokat, vagyis amiben tudják, segítik a rászorultakat. Az időjárástól, évszakoktól, az emberek mindennapi helyzetétől függ, hogy milyen támogatást kérnek.

– *Ezeknek hogyan tudnak eleget tenni?*

– Szegeden ezernél több a hajléktalanok száma. A szeretetszolgálatunk rendszeresen tejáratokat indít, s a város óhat korlátok között visszük a forró teát, zsíroskenyert és felvágottat is. A hajléktalanok tudják, hogy hol állunk meg és a szokott helyeken hosszú sorokban várják az ennivalót, s ami fölmelegíti őket. Mindezt a Magyar Máltai Szeretetszolgálat finanszírozza.

– *Miből?*

– Adományokat kapunk magánszemélyektől és cégektől is. Örmélt tapasztaljuk, hogy egyre többen segítik a munkánkat. Ennek köszönhető az is, hogy a dél-alföldi régió a rá-

szoruló gyerekek helyzetén is tud javítani.

– *Hogyan?*

– Évekkel ezelőtt a jövedelemadó egy százalékából a szeretetszolgálatnak felajánlott keret az éhezó gyerekek támogatására kezdtek el felhasználni. A szolgálat a gyermek-élelmezési programban résztvevőktől azt kérte, hogy keressenek olyan személyeket, akik ennek finanszírozását vállalják. A szegedi csoportunk kereste azt a helyet, ahol megoldható a gyerekek étkeztetése. Az egyik biztosító tulajdonosa vállalta, hogy saját költségén ellenszolgáltatás nélkül husz-huszon általános és középiskolást étkeztet, vagyis ingyen ebédelnek nekik. Egyebként a szeretetszolgálat országos központja ezt a programot befejezte és az adó egy százalékának más irányú felhasználását kezdeményezte. Újabb programokat in-

dítotunk, vagyis más feladataink vannak, mint például a játékszerek üzemeltetése.

Az egyik asztalnál délidőben három fiatal ült. Miután kérdésemre szívesen helyet kínáltak, letelepedtem közejük és jó étvágyat kívántam nekik.

– *Itt olcsón lehet ebédelni – kezdtem a beszélgetést.*

– Olyan olcsón, hogy semmit sem kell érte fizetni – mondta R. János középiskolás, s nagy falatot vágott a rántott húsból.

– *Egész évben ingyen ebédelünk, nagyon jó kaját adnak. Most csontleves és utána eszünk a rántott húst sültkrumplival. Nem hiányzik otthon a vacsora, ami sokszor bizony nincs.*

– *Miért?*

– Mert nem telik rá. Apám munkanélküli lett, anyám egy intézetben takarít, havi harminckilenc ezerért. Másfel szobában vagyunk, a rezsit több, mint húsz ezer. Apa elmegy falura ismerőseinek segíteni, javítja a rossz ólat, istálló, görét, kerítést. Kap érte a dísznövényekből kóstolót, amit két-három nap alatt vacsorára megesszünk. Jó az itteni ebéd, de más lenne az otthoni.

– *Izlik? –* kérdeztem másik asztaltársamat, egy lányt.

– Nagyon finom – válaszolta Sz. Edina, aki most végez az általánosban. – A lakásban elvagyunk anyámmal, nyugósek az éjszakák, de végre eljön a reggel.

– *Milyen lakásban vagytok?*

– Alberletben. Szüleim elváltak, s az osztozkodásból anya nem tudott lakást venni. Kivett egy garzont, havi huszonezretet fizet érte, plusz a rezsit. Reggel megyek a suliba, kapok egy húszast, veszek két kiflit. Megezek, aztán jönnek a vacsora, ami sokszor bizony nincs.

Önkéntesek, apró örömök a lelkesegély-szolgálatnál

A Budapesten levő Leleksegély Szolgálatok Országos Szövetségének tagjai a városokban működő telefonos lelkesegély-szolgálatok. Huszonhárom éve, vagyis 1981-től Szegeden is létezik ilyen intézmény, amelynek megalakulásáról, céljáról, munkájáról a szolgálat vezetőjével, Hevesiné Kratochvíll Katalinnal szociológiussal beszélgettünk, aki diplomája mellé mentálhigiénés végzettséget szerzett.

– *Milyen céllal hozták létre Szegeden az SOS Telefonos Leleksegély Szolgálatot?*

– A 70-es években Csongrád megyében magas volt az öngyilkosságok aránya. Dr. Onody Sarolta pszichiáter szakorvos azon medítált, hogy miként lehetne segíteni ezeken az embereken, s hova forduljanak azok, akik az öngyilkosság gondolatával foglalkoznak. A főorvos úgy döntött, hogy létrehoz egy telefonos lelkesegély-szolgálatot, s elindította működését. Később a szolgálat bővítette tevékenységét, és most már nemcsak az öngyilkosság megelőzésével foglalkozunk, hanem krízisintervenciával is. Akik krízisbe, válságba jutnak, vagyis olyan állapotba, amelyben beszűkültek válnak és nem képesek rá látni a problémájukra, rájuk próbálunk telefonos módszerrel segíteni. A másik plusz, amit végzünk, a men-

tálhigiénés segítés, azaz a lelki egészségvédelem. Szolgálatunk a fenti hármas célra szerveződött.

– *Hányan nyújtanak segítséget?*

– A szegedi szolgálatnál harminc önkéntes ügyelő dolgozik. Valamennyien karitatív ingyenes munkát végeznek a nap 24 órájában, tehát nonstop. A változás és az SOS szolgálatunk által adott hat hónapos képzés után válnak a jelentkezők ügyelővé. Jövő tavasszal indítunk újabb képzést, amelyre várjuk a jelentkezőket. Az ügyelőknek egyébként van munkahelye, tehát nehéz olyanokat találni, akik a nappali készenlélet fel tudják vállalni.

– *A szokásos módon, vagyis bemutatkozással kezdődnek a beszélgetések?*

– A szolgálat munkájának egyik lényeges eleme az anonimitás biztosítása. Ez egyrészt azt jelenti, hogy a hívóknak nem kell magukat fel fedniük, vagyis névtelenül mondhatják el problémájukat, s így nagyobb bizalommal fordulhatnak a segítőkhez, akik ugyancsak anonimok, mert az ügyelőket szám alapján lehet keresni. Tehát ha egy hívó ugyanazzal az ügyelővel szeretne beszélni, akkor a szám alapján találja meg.

– *Leginkább milyen gondokkal, bajokkal hívják a szolgálatot?*

– A legfrissebb adatokból, vagyis a 2004 szeptemberé és decemberé közötti felmérések-ből az derül ki, hogy a legtöbben azok hívják az ügyelőket, akiknek magányérzetük van, nem figyel rájuk senki. Erőse megemlíteni, hogy közülük sokan nem egyedülállóak, történetesen családban élnek, mégis magányérzetük miatt szenvednek. Sokan érzelmi problémákkal fordulnak a telefonos lelki-

segély-szolgálatunkhoz, mert szoronganak, félnek vagy féltés, féltékenység, családossá gyötéri őket. És sok pszichés betegség, főként depressziós fordulat segítésért a szolgálatunkhoz, a legtöbb esetben éjszaka. De széles a problémakör, amellyel az ügyelőknek keressük. A már említett időszakban közel húsz hívónk keresett meg bennünket öngyilkossági gondolatáról, illetve ilyen készletessel.

– *Milyen korúak és az év melyik részében hívják telefonon leggyakrabban a szolgálatot?*

– Korosztály szerint a férfi hívók főleg 40–70 év, a nők pedig főként 30–60 év közöttiek.

férünk el, nincs kedvem tanulni.

– *Miért hagytad ott a hús nevedet? –* kérdeztem K. Györgytől, aki szakmunkásképzős.

– Elég volt, sokat lettek a tányéromra. Este majd bepótolom, mert otthon van elég hideg kaja.

– *Akkor miért jársz ide ebédelni?*

– Mert szüleim dolgoznak, s egész héten nincs főtt étel. Itt kibeszélgethetjük magunkat. Elpanaszoljuk egymásnak, ami bánt bennünket, s mit lenne jó javítani. A jövő szakmunkáskáit, vagyis bennünket semmibe sem vesznek, hátréba szorítanak, s úgy érezzük, hogy a szakközépeket viszik előre. Amit kapunk gyakorlati oktatáson, egyenlő a nullával. Nincs szükség asztalosokra, lakatosokra, villanyszerelőkre, gesztókra? Ugy néz ki, hogy nincs szükség ránk. Ez elkészerített bennünket, tanulókat. Összefogunk és mondjuk az iskolában, hogy mikén kellene javítani. Meghallgatnak bennünket, aztán semmi sem történik.

Elkeserítő, amit a fiataloktól hallottam. Eszik az ingyen ebédel, s közben arról beszélnek, hogy a helyzetük tühretellen, amin sürgősen változtatni kellene. Véleményükből egyértelműen kitűnik, hogy összefogva igyekeznek a maguk sorát jobbra fordítani, de úgy érzik, hogy nincs szükség rájuk, mintha fölöslegesek lennének.

Naponta ránk zúdítják az információkat, hogy a kormány ilyen-olyan támogatást nyújt a fiataloknak. Ezek megvalósulásáról nem adnak tájékoztatást, és arról sem, hogy a bennteltek meghallgatták a diákok véleményét, kérését.

– **Munkalátársunk!**

Idén a legtöbb hívás a nyári hónapokban volt, pedig azt feltételezzük, hogy ilyenkor az emberek szabadabbak, hiszen kinyílik az élet, a természet, s ez vidámabb hangulatot ad. Szeptemberben kaptuk viszont a legkevesebb hívást. Aztán az év vége felé közeledve a hívások száma emelkedő tendenciát mutat.

– *Milyen eredménye van a munkájuknak?*

– Ezt nem tudjuk mérni, hiszen visszajelzés nem történik. De ha egy beszélgetés elején fennálló feszültség a végére csökken, vagy a hívóban közben megváltozik valami, mert „aha” élményt kap, vagyis úgy változik, hogy aha, igaz van, erre nem is gondoltam, akkor ez nagyon lényeges, mert segít neki a problémája megoldásában. A legnagyobb eredmény, amikor sikerül a hívót meggyőzni arról, hogy az élet mindenkifelelti érték és ne dobja el magától, illetve a beszélgetés végén lemond a halált okozó gyűgyszer beveteléről. Erődes volt küzdenünk, mint most karácsony közeledtével is, amikor ugyancsak fontos, hogy szolgálatunkat megtalálják azok, akiknek az ünnep sajnos valamért szomorú. Telefonon a 06 (80) 820-111-es vonalon elérhetőek vagyunk és segítünk, hogy a hívó magányát, problémáját az ünnepen is megoszthassa valakivel.

Tarnai László

Egy hamis aggodás margójára

Nem szokásom, hogy bírálatokkal, az enyémtől eltérő véleményekkel, ha azok jóindulatúak, replikázzak, mert nincs a zsemben a „bölcsök köve”. Most mégis kénytelen voltam – a bölcsök köve hiányában is – arra a követelésre jutni, hogy nem hagyom szó nélkül a Marx Károly Társaság *Dialektika* című, időszaki lapjának, 2004 decemberi, külön kiadásában olvasható „Jubileum kommunista számvétellel” című, jóindulatúnak egyáltalán nem nevezhető szerkesztési cikkét és az abban foglaltakkal keményen vitába szállok.

Az a tény, hogy ha valaki bírál, az nem baj, akkor, ha szándéka-mondanivalója előremutató, valami nemes ügyet szolgál, ha nem valakik ellen, hanem valamért folyik. Az ilyen bírálatok előreviszik az ügyeket, és szükség is van rájuk. Ha azonban a szándék fordított, jobb, ha el sem hangzik, mert – főleg, ha szervezetről van szó – ezeket sért, ezeket bélyegez meg és „birkamagatartással” vádolja őket, illetve a kollektív bölcseséget kérdőjelezi meg. A szóban forgó írás pedig azt teszi, mert vadoz és szerzői vagy szerzője az igazság egyedüli birtokosának tartja magát. Annnyira elvakultan teszik ezt a hajdani MSZMP említeni nevelkedett, tudós barátaink”, hogy költséget sem kímélve, erre az alkalomra „külön kiadásban”, szokásukhoz híven, nyelvéket, mint már annyiszor, ismételtelen a Munkáspártot köszörülék, és kioktatnak bennünket „kommunista magatartásból”, szinte örövendezve a társadalmi-politikai környezet által okozott gondokon, problémákon. Ha nem lenne Munkáspárt, nem tudom mivel (kivel) foglalkoznának nap mint nap. Hiszen újságjuk – az én ismeretem szerint – még jól rolnak, a Munkáspárttól nem irt, attól függetlenül, hogy „sajnos”, a több mint ezer regisztrált tagjuk között szép számmal munkáspártiak is vannak. Ohatatlan a kérdés: hogyan lehet összeszomni egy hajdani, Lenin 50. születésnapja alkalmából rendezett ünnepséget egy szétvert kommunista párt újjászervezésének évről-évről ünnepségeivel?

Ez az összehasonlítás eléggé „nyogvenyelősre” sikeredett, amely ahogy a szándékosság nyilvánvaló. Összekeverik az almát a körtevel. (Novemberben Önök is 15 éves jubileumot ültek, és bizonyára megbeszélte mindazt a „hatalmas munkát”, melyet a rendszerváltás

következményeinek ellensúlyozása érdekében tettek és azt, hogy hogyan lehet tovább rugdosni az ország egyetlen, igazi baloldali pártját, a Munkáspártot.)

Írják: „A Munkáspárt négy alkalommal próbált bejutni a parlamentbe. Az eltelt idő alatt ehhez a célhoz nemhogy közelebb, de egyre távolabb került.” Jelentős része volt (van) a Marx Károly Társaság korifeusainak abban – örömkör – hogy ott tartanak, ahol tartunk, hiszen leplem-nyomon belénk rúgnak volt „elvtársaink”. Bizonyára elfelejtették, hogy honnan jöttek. Elfel fejtették, hogy az általuk hirdettet elkezelték, kifogások csupán az „elmélet” szintjén mozognak, és minden XXI. századi gyakorlati tapasztalatot nélkülöznek, mert előadásokkal, tanácsokkal, nem egészen korrek utmutatásokkal, fordításokkal és explicite „Munkáspárt-ellenességgel” nem lehet előbbre jutni, csak összefogással. Az előretárhoz azonban kemény munkára van szükség. Kérdem: mit tettek Önök személy szerint – kevés kivételtől eltekintve – azért, hogy ne így legyen, ahogyan most van? A tettek (kopogtatódécula, aláírásnyújtás, választási agitáció, „kiállunk érte, mint a kőműves, lassák” stb.) helyett tanácsokat (rossz tanácsokat) adnak, mindenbe belekötnek: az eltelt évek utcai tüntésesein nem láttuk a társaság tábláját, mert a „fogjuk meg és vigyék” elvet vallják.

Bizonyára a jubileumi ünnepségen elhangzottak elkerülték a figyelmüket, amikor önkritikusan arról is szó volt a beszédben, hogy „bizony, követünk el hibákat”, melyek sok gondot és problémát okoztak, de a széllél szemben is tüleltük azokat, mert van hitünk, kitaratunk és erők a magyar vadkapitalista körülmények között is aktívan tevékenykedni.

Mi nem okosodunk, hanem

a gyakorlatban tevékenykedünk, ami természetesen nem jelenti az elmélet lebecsülését. Sőt! Mi az elveket a gyakorlatban alkalmazzuk.

Bírálatuk – én inkább támadásnak nevezném – éle és egész mondanivalója a Munkáspárt elnöke, elnöksége, az egész pártvezetés, „az elnök hűségesei”, a kollektív bölcsesség (a Központi Bizottság) ellen szól. Írják, hogy „a párt sorsáért aggodnak” és kijelentik, hogy „a magunk részéről semmiféle bosszorkányegítésben nem kívánunk részt venni, sem bosszorkányként, sem bosszorkányegítőként”. Nem hiszem, hogy ezt szükséges lenne részletes kommentálni, de annyit azonban meg kell jegyezni: olyat akarnak cfoálni az előbbi kijelentéssel, ami cfofolhatatlan, mert igenis, *de ne vanunk a buliban!*

De kérdezem ismételtelen: honnan veszik a bátorságot ahhoz, hogy a Munkáspárt belügyeibe beavatkozzanak. Ezt írják: „...lámoagjuk a kongresszus sűrűs öszszehívására irányuló kezdeményezést. Nem várhatunk újabb két évet, nem halogathatjuk a döntést.”

Milyen döntést? Mi közik van a kongresszus sűrűs öszszehívásának kezdeményezéséhez? Csak nem a háttérből irányítják a KB-ellenességet? Hát ide jutottak? Nem a kapitalizmus, a jobboldalt támadják, hanem azokat, akik a „kapitalista hatalmat” bírálják és küzdenek ellene törvényes eszközökkel? És milyen döntést nem halogathatnak? Csak nem azt akarják, hogy a Munkáspárt szélesen vagy szatellit pártja legyen a baloldalinak meg jóindulattal sem nevezhető MSZP-nek? Fordulat! Irány az MSZP! Engedelmes szolgának, kiszolgálónak szánják a Munkáspártot? Ezt a munkásmozgalom története árulná meg!

Ez az írás, az én megítélesem szerint, már az utolsó csepp volt a pohárban! Azért fogtam tollat – több mint ötven éves párttagsággal a hátam mögött –, hogy felháborodásomat az Önök szíves tudomására hozam és kijelentem: a cikk írója vagy írói, támogatóikkal együtt szegyejték magukat.

Farkas Ferenc

Mit várnak 2005-től Bács-Kiskunban?

Elmúltak az ünnepek, visszazökkentünk a hétköznapokba. Minden napjaink sodrásában talán el is felejtjük azt, amit szilveszter éjjelkor a Himnusz éneklése után mondogattunk, hogy az új esztendő-től ezeket, azokat vagyis sorsunk jobbulsát várjuk. Az év elején a Bács-Kiskun megyei barangolásunkkor a falvakban élő emberekkel arról beszélgettünk, hogy mit remélnék, mit szeretnének 2005-től.

Kecskeméttől húsz-huszonöt kilométerre lassítani kell a kocsit, mert tábla jelzi: *Agasegyháza*. A falu szélén az egyik ház előtt megálltam. A lakónak ez szokatlan lehetett, mert mire odaértem, a kertkapuban állt egy idős asszony. Bemutatkozás után *Dienes Imréné* nyugdíjas bekiért a kiteszoba-konyhás házba. Közben mutatta a kertet, amit nem használt, mert belvíz. A szobákban régi bútorokat láttam, talán az 1900-as évek elején készíthettek a szekereket, fotelokat, asztalokat. Minden ragyogott a tiszaság-tól. Miután leültünk, beszélgetni kezdünk.

– *Mióta lakik Agasegyházán?*

– Több mint húsz évvel ezelőtt halt meg a férjem, aki egy kecskeméti vállalatnál raktárosként dolgozott. A városi lakás rezsijét nem bírtam kifizetni, eladtam és ide költöztem a lányom családi házába. Ketten lakjuk, mert régen elvált a férjemet. A lányom tappénzen van, csipőproteziát tettek az egyik lábába, a másikba szintén proteziát raknak az év elején.

– *On korábban hol dolgozott?*

– Belanított varrónó voltam Izsákon, ahol a helyi és környékbeli asszonyokkal férfi ferneműket készítettünk. Más lehetőséget messze tájon sem lehetett találni. De jó volt, mert fizettek rendesen. A három gyermeküket el tudtuk látni. Nem éreztük, hogy valami hiányzik, teltelt arra, amit akartunk. Most meg havi negyven ezer forint özevgyi nyugdíjjal hoz a postás.

– *Említtette, hogy három gyermek van. A lányával együtt él, a másik kettő hol lakik, mit csinál?*

– A 33 éves Zsolt fiam magatehetetlen, száz százalékos rokkant. Szülés után vért kapott, aztán agyvérzés érte. Tizenhét éves koráig litthon neveltem, de nem bírtam emelgetni. A garai ápoló- és gondozóotthonban van 1989 óta. Imre fiam 46 éves, szintén rokkant-nyugdíjas az öröklött csipőfoca-

talvány végeztem a kecskeméti tanítóképzőben.

– *A Duna-parti faluban nagy fába vágta a fejszéjét. Amit elhatározott, sikerül végigvinni az idén?*

– Akkor igen, ha a munkahe-lyemen maradhatok és nem csökkentik a kezdő pedagógusok fizetését. Nagyon sok elkerültő hírt hallani arról, hogy utjukra bocsátják azokat, akik gyerekeket oktatnak. Ez elbizonytalanítja a fiatal pedagógusokat, mert minden nap más beszélnek. Ha szűkítik az iskolák bevételeit, akkor fennáll annak a lehetősége, hogy történetesen hat tanító helyett csak harmat alkalmasz. S mi lesz a másik három oktatóval, a fiatalokkal, akik még kezdők, tehát nincs gyakorlatuk, s így őket kuldik el. Ez elkerültő az okokat rettegésben tart.

Orgovány központjában egy családi ház ajtaján csöngettem, de senki sem nyitotta ki. Mivel a kertkaput nyitva találtam, be-mentem, s körülnéztem a csondes épület környékén.

– *Jajjón beljebb, kit keres?* – kérdezte a megvevő álló idősbe férfi.

– *Akik itt laknak.*

– A gazda a másik utcában lakik, itt az épület mögött egy kis szoba-konyhás lakásban feleségemmel alberletezünk. Nem szivderítő hatvan éves rokkantnyugdíjas asszonnyal ilyen szörny körülmények között élni, de nekünk egyelőre ezt adta a sors. Majd igyekszem ezen változtatni.

– *Miért juttattak ilyen helyre?* – kérdeztem kezfogás után *Molnár Imrétől*.

– A feleségem három, nekem két gyermekem van, de már nagyok, régen kiröpltek. Török-szentmiklóson volt házam, de eladtuk, s így tudunk osztozkodni válasszor az akkori feleségemmel. Aztán Kenderesen a gyerekeknél laktunk, onnan költöztünk ide a Kecskeméttől nem messze levő Orgoványra, ahol az alberlet havi tizenkétezerbe kerül, plusz fizetjük a rezsit. Kályhában szénrel, fával futunk.

– *Ez a második házassága?*

– A negyedik.

– *Gyakran váltogatta őket.*

(Folytatás a 8. oldalon)

ÜTMUTATÁS

Ha egy szám után két meghatározás található, az első a vízintézés.

MEGHATÁROZÁSOK: 1. Mao Ce-tung gondolatának első része. – Szakad a szövet. 2. A tizenhárom vértanú város. 3. Népdalénekes (Laura). 4. Brit lemezég. 5. Néma tusa! 6. Szöveget valamire lemasol. 7. Ausztromarxista politikus, ideológus (Karl, 1870–1950). 8. Tágas helyiség. 9. Negyven rabló babája! 10. Ám. 11. Valamely időpontot követően. 12. Pozsméh. 13. Hacsaturján személye. 14. Angol szentimentalista író (Richard). 15. Rovartárs. 16. Mohamedán egyházi és polgári jog. 17. Údvöz légy, latinul. 18. Feszületfelirat. 19. Mozgasművészet. – Fokent gyórtörzsértírt természetelt fűszer-és gyógyógvány. 20. Rakosi Matyás szülővárosa a Vajdaságban. 21. A Nemo kapitány írója (Jules). 22. Alcazós. 23. Gabon elnöke (Omar). – Bizalmas dolloggal megismert. 24. Kelta nyelv. 25. Épületszárny. 26. Homo sapiens. 27. Hatalmas, tagbaszakadt, régiesen.

28. Végtelen óda! 29. Foci cél. – Golden ...; híd San Franciscóban. 30. Kopasz. 31. Számszerű tény. 32. Hócsalán. 33. Járom. 34. Lombos növény. – A gondolat második, befejező része. 35. Iráni helységnevekben: város. 36. Kiskunsági község. 37. Lovátelt ...; Shakespeare vígjátéka. – ... Feuchtwangner; német író (1884–1958). 38. Az első kijevi fejedelem. 39. Bask felszabadítási szervezet. 40. Szappanmárka. 41. Csörösfuvala. 42. Nem is fólét! 43. Rozsdát erős folyadékkal eltávolít. 44. Az USA második elnöke (John). 45. A gázlanggyújtás négyütemű motor feltalálója (Nikolaus August). 46. Egykori rendezőirodánk. 47. Latin kötőszó. 48. Szaq, illat, latinul. 49. Friz férfinev (ENE). – Utlegellessel megbuntó. 50. Napszak, költői szóval. 51. Az isten(ek) egyik neve az Oszovetségben. 52. Fejtelten rém! 53. ... Antoinette; XVI. Lajos felesége. 54. Korallgyűrű. 55. A pincébe távozók. 56. Néhal francia szocialista realista író (André). 57. Szűrőfegyver. 58. ... Dame; párizsi székesegyház. 59. Kicsépell gabona szára. 60. Alant. 61. Vi-zí jármű hajtására szolgáló alkalmas-ság. 62. Levélmintázattal ellát. 63. Ab

...; eleve. 64. Öltöget. 65. Aminek a belsejében nincs semmi. 66. Egyiptomi marsall, államelnök (Abdel-Hakim, 1919–67). – USA-beli szabványjelzés. 67. ... Iikum; szultánkenyér. 68. Japán író volt. (Kobó). 69. A népi Kina néhai második embere (Piao). 70. A Hi-deg napok c. regény szerzője (Tibor). – Kuba és Zambia gépkocsijele. 71. Szintén ne. 72. Etióp pénzmem.

Horváth Imre

Az előző évi 49. lapszámunkban megjelent rejtvény helyes megfejtése: *Szól a csengő, száll a dal, itt van a karácsony, aranycsillag tündöklék a fenő-faágon.*

Nyertesek: Pelikán Mihály (Kiskunhalas), Szadvány Gyula (Baktakék), Gyarmati Györgyné (Budapest). Könyvnyereményeiket postán küldjük el.

E heti feladványunk helyes megfejtését 2005. január 17-ig lehet beküldeni a szerkesztőség címére (1082 Budapest, Baross u. 61.).

1	2	3	4	L	5	6	7	8	9	10	K	11	12	A
13					14							15		
16					17		18				19			
20					21	22				23				
			24	25				26		27			28	
		29			30	31			32			33		O
34				35	36			37					38	
39		40			41							42		
43					44					45		46		47
												48		
												49		
52	53			54				55		56	57			58
59					60				61				62	
													63	64
65													66	
													67	68
69													70	
													71	72
H			S					GY					L	

GRATULÁLUNK!

Szeretettel köszöntjük hetvenedik születésnapján Nagy Zoltáné Marikát, a központi pártapparátus dolgozóját, a párt pénztárosát. Marika immár másfél évtizede látja el ezt a nem könnyű feladatot, szigora, feygyelmzettisége mellett mégis nagyon sokan szeretik humoráért, emberi tartásáért. Azt talán kevesen tudják, hogy néhány esztendeje a főváros VII. kerületének elnöki tisztéi is ellátja. Ezúton is köszönjük, hogy a kezdetek óta lelkes motorja a pártmunkának!

Újabb előfizetések Nógrádban

Nógrádban továbbra is eredményesen halad A Szabadság előfizetői kampány. Legutóbbi hírnök öta ismét újabb olvasók csatlakoztak az előfizetők táborához.

Szeretettel köszöntjük őket: Tótk Ferencné, Birkás Jánosné, Simon Jánosné, Bakos László, Radics Károly és Zimmermann István. Várjuk az újabb előfizetőket, támogatásokat!

Emlékezzünk!

Molnár Erik 110 éve született

Ha valaki szemlét tart a 20. század magyar szellemi élete felett, érdemes foglalkoznia Molnár Erik alakjával, munkásságával is.

Molnár Erik 1848-as hagyományokkal rendelkező értelmiségi családból származott. *Apja szocialista szellemű matematika tanár volt, aki két fiát, Renét és Eriket is hasonló szellemben nevelte.*

Erik 1912-ben beiratkozott a budapesti egyetem jogtudományi karára. Az iskolából vittek el katonának 1915-ben. Az orosz frontra került, hamarosan fogságba esett. A távolkeleti Vlagyivosztojk melletti hadifoglytáborba került. A hadifoglyból csak az ellenforradalom győzelme után tért haza, Kelet-Azsián keresztül.

Folytatta féléveszakad egyetemi tanulmányait, 1922-ben jogi doktorátust szerzett, majd ügyvédi és bírói vizsgát tett. 1924-ben ügyvédi irodát nyitott Kecskeméten, és a jogakadémia tanított a felszabadulásig. Bekapcsolódott az MSZDP tevékenységébe. 1927–28-ban marxistának, leninistának vallotta magát.

Baloldali beállítottságú világnézetet vezetett el a KMP-hez. 1928-ban Madzsar József kapcsolta be az illegális munkába, akkor lett a párt tagja. 1929-ben az újjáalakított kecs-

keméti MSZDP-szervezet titkára lett.

Tudományos munkásságát 1928-ban a Társadalmi Lexikon munkatársaként kezdte. 1929–40 között a Társadalmi Szemle, a Gondolat, a Korunk lapjain jelentek meg – részben Jeszenszky Erik, Palfai István és Szentmiklósy Lajos álneven – írásai. Behatóan foglalkozott a magyar társadalom égető problémáival, filozófiai, gazdasági, történelmi kérdéseivel.

Jellemző volt rá vizsgálódási, érdeklődési körének tágasága, szélessége. Ez a mi körünkben már meglehetősen ritka, de tudjuk, hogy Marx és Engels óta minden kimagasló teoretikust többé-kevésbé jellemzett.

A másik jellemző tulajdonsága a merészsége, bátorsága az új problémák megragadásában. Szellemi arculatának talán legmarkánsabb vonása pedig a marxista pártosság volt.

A felszabadulás előtt három fő történelmi kérdés foglalkoztatta: a francia forradalom problematikája; az 1929/33-as gazdasági válság és ennek hatása a magyar parasztság helyzetére; és az európai fa-

szizmus jellemző problémái.

A felszabadulás után pedig a magyar társadalom történelmének Mohácsi terjedő szakaszával, illetve a magyar nép történetével foglalkozott.

Filozófiai munkássága is jelentősnek mondható.

Az utolsó nagyobb kötetéhez: A marxizmus szovetségi politikája: 1848–1889-ig címűhöz a Magyar Szocialista Munkáspárt által kezdeményezett új szövetségi politika elméleti vonatkozásai adtak indítást.

Halála megakadályozta a marxizmus szovetségi politikáját feldolgozó művének befejezésében.

Élete utolsó évtizedében a szakmai körökön túl, a közfelfigyelem is feléje fordult azoknak a tanulmányoknak a révén, amelyeket a „nemzeti kérdés” kapcsolatban publikált.

A felszabadulás után több fontos miniszteri tisztséget is vezetett, illetve egy ideig látta a Legfelsőbb Bíróság elnöki funkcióit is. Nagy szerepe volt a koncepciók sereg felülvizsgálatának lefolytatásában. Munkásságát 1948-ban és 1963-ban Kossuth-díjjal, 1964-ben a Munka Vörös Zászló Erdemrendjével ismerték el.

Barek István

Mit várnak 2005-től Bács-Kiskunban?

(Folytatás a 6. oldalról)

Nem. Két feleségem ott hagyott, a harmadik meghalt, a mostanilag tizenhét éves életem együt. Sajnos nagyon beteg. A szívvel, tüdővel vannak komoly problémák. Olyan súlyos az állapota, hogy műteni nem lehet és havonta 21 ezer forintba kerül a gyógyszer.

– *On dolgozik vagy nyugdíjas?*

– Egy orgoványi kft.-nél nemzetközi gépkocsivezetőként dolgoztam. Többször összevettem a főnökkel, aki nemrég kirúgott, vagyis felmondott. Jelenleg állás nélkül vagyok, de tudtam munkahelyet szerezni. Kecskeméten egy fuvarozó cég alkalmaz. Ez sokkal jobb lesz, mint az orgoványi kft., mert ott nagyon keveset fizettek, kilométerenként tíz forintot, ami azt jelentette, hogy vittem gépkocsivezetést, ruhaneműket, vagyis kereskedelmi cikkeket az uniós országokba, s egy hónapban maximum 100–120 ezer forintot kaptam és ebből

önmagam is el kellett látnom, vagyis kiküldetési pénz nem adtak. A kecskeméti cégnél egy 23 tonnás teherautót vezetek majd, fix fizetésért. Orosz és olasz utakra megyek. Az orosz fuvarért 80 ezer forintot kapok, az olaszért az árbevétel tíz százaléka.

– *Hogyan akar a helyzetükön változtatni?*

– Mindenekelőtt a lakás-problémánkat kell megoldani úgy, hogy először Kecskemétre megyünk alberletbe, mert ott lesz a munkahelyem, aztán kialakítok vagy veszek önálló otthont. Ha 36 évig tudtam kocsin dolgozni, a hátralevő években is képes leszek erre és remélem, hogy elfogadható jövedelmet kapok. Persze ez viszonyítási kérdés. Mert a rendszerváltás előtt kerestem annyit, mint most, de az árak teljesen megváltoztak. 1988 decemberében karácsony előtt két nappal 128 ezer forintot vittem haza. Akkor ért valamit, sőt mi több, nagyon sokat. Néhány nappal ezelőtt lementem a bolt-

ba, vettem élelmiszert, semmi fényűző cikket, s négy reklámszatyorban elfért a reggelikre, ebédekre, vacsorákra való, amiért tízezer forintot fizettem. Egy hét múlva mehetek újra a boltba.

– *Mit vár 2005-től?*

– Azt várom, hogy a hatalmon levők igazat mondjanak, mert a jelenlegi megnyilatkozásaik nem fedik a valóságot. Merjék bátran, őszintén kimondani, ami bennünket hűsbavágoan érint. És ami nagyon felbosszant, hogy szídják a régi rendszert. Kérdezem a bárosnyeszekben ülő urakat, hogy mikor jártak iskolába, mikor tanultak, amiért egy fillért sem kellett szüleiknek fizetni? Mikor kezdtek el dolgozni? Mikor kaptak lakást? Akkor, amikor sokkal nagyobb volt az emberek biztonsága és meg tudtak a családok élni a havi fizetésből. Volt biztonsága, munkahelye az embereknek, ami után most nagyon sokan sóhajtognak.

Tarnai László

Hirdessen A Szabadság hetilapban!

Többszöri megjelentetésnél kedvezményt adunk.

Részletes információ: Huszár Zsófia Telefon: (06-1) 313-5420

MEGRENDELŐ

Kérem küldjenek az alábbi címre
1 példány **A Szabadság** bemutatószámat!*

Megrendelem **A Szabadság** példányát**

- havi előfizetéssel (460 Ft/hó)
- negyedévi előfizetéssel (1380 Ft/negyedév)
- féléves előfizetéssel (2760 Ft/félév)
- éves előfizetéssel (5520 Ft/év)

Név:

Cím:

* A bemutatósám megküldését a Progressio Kiadótól kérje (1082 Budapest, Baross u. 61.)!

** Az előfizetéses megrendelést a Hírlapkezelésnél, a Magyar Posta hírlap-ügyszolgálati irodáin, vidéken a postahivatalokban lehet leadni. Kettő vagy több példány azonos címre történő postázását a Progressio Kiadó is vállalja.

MEGHÍVÓ

A Munkáspárt XVIII. kerületi szervezete és a Marx Károly Társaság 2005. január 11-én kedden, 16 órakor meghívja

az érdeklődőket
Kárpáti Sándor közire:
Baloldaliság ma
című előadására.
Helyszín: Budapest XVIII. kerület, Batthyány u 78/a.
Mindenképp érdeklődött szeretettel várunk!

2005. évi kártyanaptárak a Progressio Kiadónál megvásárolhatók 10 Ft/darab áron Szigeti Endrénénel (1082 Budapest, Baross u. 61., III. 310., telefon: 334-1509/23-as mellék). Rendelni utánvétellel is lehet.

Kitüntetések, papír- és fémpénzek, képeslapok, porcelánok adásvétele.

Veres érembolt,
VII. ker. Izabella utca 37.
Tel.: 322-4799
H-P: 9–17 óráig.

VESZTESÉGEINK

Zsolnai László, a párt alapító tagja, Csepel Diszpolgára, 78 éves korában elhunyt. Budapest XXI/2. alapszervezet

Váner Istvánné, aki 1946 óta volt a párt tagja, 90 éves korában elhunyt. Temetés 2005. január 7-én 10 órakor a kispesti temetőben lesz. Budapest XIX. kerületi alapszervezet

Sipos Elek, aki 1945 óta volt a párt tagja, 83 éves korában elhunyt. Szentes III. kerületi alapszervezet

Horváth László, aki 1943 óta volt a párt tagja, 79 éves korában elhunyt. Szekesfehervár, belvárosi alapszervezet

Varga János, pártunk alapító tagja, 81 éves korában elhunyt. Budapest XXI/2. alapszervezet

Pintér János, aki 1946 óta volt a párt tagja, 83 éves korában elhunyt. Budapest III./8-9 alapszervezet

Bellér Béláné, aki 1948 óta volt a párt tagja, 75 éves korában elhunyt. Ózd, Szentirmai alapszervezet

Molnár Ferenc, aki 1994 óta volt a párt tagja, 64 éves korában elhunyt. Borsodnádasi alapszervezet

Szendródi Rudolf, aki 1945 óta volt a párt tagja, 85 éves korában elhunyt. Újpesti alapszervezet

EMLÉKÜKET KEGYELETTEL MEGŐRÜZZÜK

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
Felelős szerkesztő: Szabados Judit
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
A Szabadság e-mail címe: mp400@axeler.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
ISSN 0865-5146
Terjeszti: a Budapesti és a Nemzeti Hírlapkezelési Rt., valamint az alternatív lapterjesztők
Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft, negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft
Előfizethető a hírlapkezelésitől, a Hírlapelőfizetési Irodában (Helir 1900),
a Magyar Posta kerületi hírlapüzletgali ügyfélszolgálati irodáin, vidéken a postahivatalokban.
Szédes, törleles: Progressio Kft.
Nyomatás: Apolló Kft. 1165 Budapest, Zsemlekes út 25.
Felelős vezető: Mózes Ferenc ügyvezető igazgató

A Munkáspárt internetcíme: http://www.munkaspart.hu